

Arrest

nr. 300 736 van 29 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2023 met refertenummer 108518.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 21 maart 2023 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en zijn

verzoek vervolgens kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker voert aan niet naar Albanië te kunnen terugkeren omdat hij door niemand financieel ondersteund zal worden en er geen goed leven kan opbouwen. Meer bepaald zal hij er geen opleiding kunnen volgen of geen degelijke job kunnen vinden die hem kansen geeft om een goed leven uit te bouwen. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker uitsluitend socio-economische motieven aanhaalt die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en er in hoofde van verzoeker geen elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat hij omwille van socio-economische overwegingen bij een terugkeer naar Albanië geconfronteerd zal worden met een mensonterende behandeling.

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

Verzoeker haalt in het verzoekschrift aan dat de moeilijke socio-economische situatie in zijn land van herkomst andere problemen veroorzaakt, met name dat hij in geen geval een leven kan hebben dat conform is aan de menselijke waardigheid en het CGVS geen idee heeft van de opoffering die hij heeft moeten maken om in België te raken. Met dit betoog komt verzoeker echter in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het uiten van een blote bewering en het minimaliseren en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“U haalde uitsluitend socio-economische motieven aan. Zo stipte u aan dat u niet kan overleven in Albanië en u onvoldoende financiële middelen zal hebben om een degelijke opleiding te volgen die u zicht geeft op beter werk. Bovendien kan niemand u in Albanië financieel ondersteunen (Vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5; CGVS, p. 7-8). U verklaarde ook dat u in België er wel in slaagt om rond te komen (CGVS, p. 6). Dergelijke motieven als dusdanig ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uw hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u uw middelbaar onderwijs kon afronden en dat u in Tirana gewerkt heeft in een supermarkt, in een callcenter en als ober. U heeft er dus toegang tot de arbeidsmarkt (CGVS, p. 3-4 en p. 6-7). Nog blijkt uit uw verklaringen dat uw vader werk vond in jullie bergdorp als straatveger en dat uw grootouders een pensioen van de overheid krijgen (CGVS, p. 4 en p. 7). Hoe moeilijk het leven in Albanië ook was – u beschreef het jaar in Tirana als een strijd om te overleven – (CGVS, p. 7), u slaagde er bij aankomst in de stad wel in om een huis te huren

voor u en uw broer (CGVS, p. 7) en u beschikte over voldoende financiële middelen om iemand te betalen om u en uw broer naar België te brengen (CGVS, p. 5). Vervolgens bevestigde u nog dat als uw broer ook werk zou vinden in Albanië, jullie wel zouden rondkomen. Dat uw broer nog minderjarig is (CGVS, p. 8), bleek in het verleden overigens ook geen hinderpaal om werk te vinden in een carwash (CGVS, p. 7) en heel binnenkort, in augustus 2023, wordt uw broer achttien. Bovendien kreeg u in het verleden hulp van de kerkgemeenschap in uw dorp: zij betaalden uw busritten en betaalden de bouw van jullie huis in het dorp (CGVS, p. 5-6) en ook uw grootouders zouden bereid zijn om u op te vangen indien u terug zou keren naar Albanië (CGVS, p. 8). Niets wijst er dus op dat u bij terugkeer naar Albanië niet opnieuw onderdak zou kunnen vinden bij uw grootouders of ondersteund zou kunnen worden door uw vroegere netwerk, temeer omdat u met uw grootouders nog regelmatig contact onderhoudt en jullie vroeger al samenwoonden (CGVS, p. 5). Evenmin blijkt dat u bij terugkeer naar Albanië in het algemeen, of naar Tirana in het bijzonder, niet opnieuw toegang zou hebben tot de arbeids- en woningmarkt. Bijgevolg kan er uit uw verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Albanië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

2.2. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsebepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld: *“Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord,*

stelt verzoeker te volharden in zijn verzoekschrift. Hij stelt dat de huidige situatie in Albanië uiterst zorgwekkend is, zowel op socio-economisch gebied als voor wat betreft de alomtegenwoordige corruptie en besluit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in de gegeven omstandigheden geen optie is."

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 18 oktober 2023.

Hij beperkt zich tot het louter volharden in zijn verzoekschrift en het formuleren van zeer algemene opmerkingen met betrekking tot de huidige algemene situatie in Albanië op socio-economisch vlak en wat de corruptie aldaar betreft, waarbij hij op algemene wijze stelt dat een terugkeer naar Albanië in de gegeven omstandigheden voor hem geen optie is, zonder dat hij echter ook maar enigszins concreet ingaat op de gronden van voormelde beschikking, laat staan hiertegen enige concrete en inhoudelijke repliek inbrengt.

Het doel van een vraag tot horen bestaat er echter in om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker blijft hiertoe op voormelde wijze manifest in gebreke.

6. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 18 oktober 2023 opgenomen grond. Derhalve heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming behoeft in aanmerking komt.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES